

ZAMILUJ SE, INVESTUJ!

Prohrajete-li sázkou s **Olgou Trčkovou**, zaplatíte vanilkovou zmrzlinu a vyděláte desítky milionů. Právě o zmrzlinu se majitelka galerie a investiční poradkyně přes umění sází, že koupíte-li na její doporučení obraz za padesát tisíc eur, za jedinou dekádu bude mít v eurech dvoumilionovou hodnotu. Jelito, kopyto, platí to!

FILIP SAIVER, FOTO: ANNA KONIAEVA

Extáze

svaté Terezy. Barokní mistr Lorenzo Bernini neúnavně tesal do bílého kararského mramoru, aby zvětčil vytržení světice poté, co jí šíp boží lásky smyslně proklál srdce. O bezmála čtyři století později tesal do kararského mramoru i Matouš Háša, aby stvořil vlastní verzi Tereziny závratě: žena má pootevřená ústa a na špičce jazyka tabletku extáze, halucinogenní drogy...

A tahle lampa od Jiřího Černického, která stojí od Terezy za rohem, je ve tvaru výbuchu a připomíná, že už jsme vůči mnoha katastrofám lhostejní, že už jsou pro nás často pouhou kulisou.

A tady je má velká láska Justin Mortimer a jeho Ofélie, ovšem všimněte si, na obraze vidíte i mužskou nohu, k tomu vám pak něco povím.

A tady motiv medúzy od Martina Edera a důkaz, proč ho musíte milovat. Ten nádherný výraz, jaký medúza má! Je trochu ubohá, trochu rozpitá, rozhodně vám nechce ublížit.

A zde zvláštní druh piety od Alexandra Tieneie! Podívejte se a řekněte – mají ty figury tetování, nebo modřiny po zranění?

A pardon, tenhle obraz se vám líbí? Ach, to je Andrej Dúbravský, postavy teenagerů s rohy, zranitelnost chlapců, kteří už nejsou děti, ale ještě ani dospělí. „A...“

A tak dál a tak dál.

Olga Trčková se ladným, téměř tačným krokem pohybuje mezi uměleckými díly; ještěže její nadšení není takové, jakým se jednoznačně zdá být, tedy hořlavé, protože pak by s velkou

pravděpodobností hrozilo, že se od něj plátna v rámech vznítí. Namísto obrazů přeskochí Olžin plamen na toho, koho právě výstavou artefaktů provází – aby člověk zůstal chladným, odporuje přírodním zákonům, takže nutně hoří i ten, jemuž bylo umění vzdáleno mnoho mrazivých galaxií. Tím spíš hoří, že exkurze se nekoná v klasické galerii, nýbrž v galerii, v níž průvodkyně proměnila vlastní byt v devátém a posledním patře moderního činžáku v pražských Holešovicích. Terasy

apartmánu poskytují skvostné pohledy na metropoli a jeho interiér zase skvostné pohledy na současné umění, jímž je doslova přeplněn, v žádném případě přepĺácán: na relativně malém prostoru jsou díla vkusně a systematicky rozmístěna a prostřednictvím bytu je mnohem lépe než ve výstavní hale demonstrováno, jak mohou i velké, často kurážné a vždy originální počiny dnešních umělců dodat privátnímu bydlení zcela novou, nečekanou a lepší dimenzi.

„Právě proto vodím do bytu zájemce o současné umění a potenciální kupce. Aby viděli, že se toho není třeba obávat,“ prozrazuje Trčková. Ještě předtím, než k exkurzi pro Forbes došlo, avizovala ji majitelka sbírky slovy, jimiž odkazovala na obraz Justina Mortimera: „Je dobré vše na vlastní oči vidět, protože jinak si to možná nebudete umět představit a bude se vám zdát divné mé tvrzení, jak je fajn žít v bytě s podivnou nohou.“

Od jedné podivné nohy se lze k více podivným nohám dostat autem za zhruba dvanáct minut. Z Holešovic je třeba překlenout Vltavu a následně se proplést uličkami pražského Nového Města. V jedné z nich, kousek od Staroměstského náměstí, má sídlo skutečná galerie: DSC Gallery, jejíž je Olga Trčková spolumajitelkou. Právě v ní bude 14. září zahájena výstava Justina Mortimera, umělce, jehož proslavil

kontroverzní portrét Alžběty II., pro který mu ovšem anglická královna osobně pózovala. Mortimer má od narození zdravotní handicap na noze, kvůli čemuž hůře chodí a z postižení učinil na spoustě obrazů – jak je vidět v Holešovicích i v DSC – svou speciální signaturu, poznávací znamení. S pohybem naopak nemají žádný problém ceny Mortimerových děl – hbitě šplhají do částek v hodnotě statisíců korun. Poněvadž se jedná o prodejní výstavu a umělec očekává zisk, Olga Trčková přiznává, že ji zachvacuje lehká panika z toho, zda se požadovaný úspěch a profit dostaví.

Stejná panika s ní ovšem lomcovala i před rokem. V galerii visel tučet děl německého výtvarníka Martina Edera – autora Medúzy, kterého má v privátní sbírce – v cenovém rozmezí třicet až osmdesát tisíc eur. „Děsili jsme se, že nikdo nic nekoupí, protože co si

budeme povídat, Martinovo přátelství, které dává vřele najevo, bylo do jisté míry logicky závislé na tom, zda mu aspoň něco prodáme.“ Výsledek? Všechna dvanáct obrazů našlo kupce a nadšený Eder otevřel pražským galeristům dveře k ještě slavnějšímu krajanovi Anselmu Reylemu a jeho unikátním instalacím hrajícím si se světlem – i ty DSC Gallery hostila, i po nich se zaprášilo a jedno dílo opět zdobí byt za Vltavou.

Neznamená to automaticky, že stejným trhákem bude i chystaný Mortimer. Jeho malby mají nádech postapokalyptického světa, v nichž sice není agrese, nýbrž komorní, éterická nostalgje, ale těžko odhadovat, zda právě tohle vzbudí zájem. Na trhu s uměním hrají více než kde jinde roli emoce a ty jsou z podstaty „těkavou látkou“; Olga Trčková má v branži letité zkušenosti, DSC Gallery zakládala už v roce 2009 a předtím měla osm let

INZERCE

KAŽDÝ MĚSÍC V POHODĚ

Extra renta

VYHRAJTE
100 000 Kč
MĚSÍČNĚ NA 20 LET

HRAJ S ROZUMEM

Ministerstvo financí varuje:
Účastí na hazardní hře může vzniknout závislost!

nízkorozpočtový výstavní sál na Václaváku, přesto právem cítí ataky paniky z nejistoty. Jednu příjemnou jistotu ovšem přece má: český trh s uměním už dorostl na úroveň, kdy je schopen akceptovat globální ceny současného umění, na které se DSC zaměřuje. Jinými slovy, neexistuje garance, že si Mortimerova plátna najdou tuzemské kupce, zato je tu garance, že tuzemští kupci jsou obecně ochotni a schopni platit ceny, které na úrovni jeho pláten poletují.

Ve svém letu se přitom brzy dotknou dosud nedostižného limitu: galerie, za níž Trčková a partneři stojí, uvede příští rok německého autora Jonase Burgerta a jeho velkorozměrový obraz v hodnotě sto milionů korun – v Česku se poprvé objeví dílo žijícího umělce v této cenové relaci. Burgertovy obrazy bývají charakterizovány jako monumentální a epické a epická je rozhodně i cena díla, jež pro případné kupce představuje monumentální výzvu. Bude naplněna? Nikdo předem neví.

Ale už to, že byla Česku předložena, je maximálně výmluvné.

Olga Trčková přitom žádný obraz nikdy neprodala, žádný neprodává a žádný se prodat nechystá. „Výraz ‚prodej‘ nenávidím, já umísťuji do sbírek!“

Už těmito slovy je naznačeno, že trh s uměním – a s tím současným zvláště – je specifická disciplína. Nelze na něj zcela vztáhnout pragmatická měřítká, tento fakt ovšem zákonitě vyvolává otázku, proč investovat právě do něj. Pakliže mají být investice zejména výsledkem pragmatického rozhodnutí, nejsou ty do umění svého druhu oxy-móron? Ještě jinak: pokud je cílem investora mimo jiné ochrana peněz před z kloubů vymknutou inflací, proč by měl dát finance spíše než do konzervativních komodit typu zlata do divokého, kreativního, a tedy z podstaty nevyzpytatelného světa?

Olga Trčková netrpělivě poposedne. Tvrdí, že investice do umění je dobrou investicí. Určitě však ne do každého, v osmadesáti procentech hodíte podle ní peníze do koše, takže namíste je opatrnost a odstup, jasné vědomí, že se člověk pouští do rizika. „Dokonce je dobře se zpočátku takových investic bát. Klidně rok nic nekupujte, chodte s galeristkou nebo jiným znalcem po výstavách, poslouchajte výklad, není pochyb, že za ten čas něco najdete. Slušný galerista si s vámi vybuduje vztah, probudí ve vás i vztah k umění, prakticky není možné, aby ho neprobudil. Zvláštní druh investice je to i v tom, že se na ni budete dívat, pověsíte si ji na stěnu. Ano, jsou i čistí investoři – také v nich zájem vyvolám, současně jim ale vypočítávám, co se s jejich investicí asi stane.“

Co tedy? „Stoprocentní garance neexistuje, ale za částku od 25 tisíc eur výš je skutečně velká šance na výrazné zhodnocení. Pokud uložíte peníze do dobrých věcí, není v podstatě možné, aby vám nerostly. Samotné se mi takové přirovnání nelíbí, je přízemní, ale pochybnost, zda se vám taková investice vrátí, je srovnatelná s pochybností, zda

nastartuje nový mercedes. Samozřejmě, že nastartuje!“

I Olga je v tu chvíli „nastartovaná“, zážeh uměním právě proběhl, takže je čas na sázku: „Vsadila bych se o vanilkovou zmrzlinu, že koupíte-li dnes kvalitní dílo za padesát tisíc eur – třeba od renomovaného německého autora ve věku plus minus padesát let, neboť tahle generace Němců je v kurzu –, za deset let bude mít stejné dílo hodnotu dvou milionů eur. A když za mnou po deseti letech přijdete, že jsem to blbě odhadla? Koupím vám zmrzlinu a řeknu: Fajn, má to hodnotu 400 tisíc eur – to vás netěší? Všechno kolem kvůli inflaci ztratilo a vám se investice krásně zhodnotila!“

Kromě práce v galerii přednáší Olga Trčková i na pražské Vysoké škole ekonomické, takže moc dobře ví, o čem mluví. A protože to ví, pak... Mluví a mluví; spíše nový mercedes zčistajasna

zhasne a zastaví, než aby zastavil proud její řeči. Přesto je snadné představit si, že elegantní dáma umí i mlčet. Kdyby ne, pracovala by sama proti sobě a též v neprospěch klienta: musí mu naslouchat, aby se co nejvíc přiblížila jeho přání, eventuálně odhadla, jaké přání vlastně má a ještě o tom třeba ani neví.

Neboť jako je nepřeborný svět umění, je nepřeborně i strategických variant, jak do něj investovat. „Jasně, dáte za něco 25 tisíc eur a výš, protože chcete mít velkou záruku zhodnocení. Když to někdo udělá, fajn, udělá moc dobře, potom mu ale říkám: Pojďte, dejte jako lovci ještě nějakou menší sumu a kupte něco mladého! Někdo namítne: ‚Ne, ne, to mě nezajímá, hledme pouze na byznys.‘ Já na to: ‚Výborně, výborně, ale projdeme ateliéry na AVU, co vám to udělá, donesu vám k tomu kávu a uvidíte, není to špatné.‘ Devětadevadesát věcí se tomu člověku nebude líbit,

v pořádku, ať jim neotvírá peněženku, ale pak je tu ta stá a do ní se zamiluje, do ní dá třicet tisíc korun, co to pro něj je, a už mi neuteče. Vlastně se nestane, aby mi takový člověk utekl. Podpoří tím talentovaného studenta, talentovanou studentku, není to investice, ale podpora a také krásný risk, ruleta, kdy si vyberete svého šampiona a na něj dáte peníze. Vybrali jste si svou šťastnou sedmičku, své číslo, a já vám budu reportovat, že váš favorit dostal třeba stipendium. No, netěší vás to, budu vám říkat, podívejte se, nechtěl jste o tom studentovi nejdřív nic vědět, a jak jste teď dobře! Navíc pozor, sbírání v DSC Gallery není zdaleka jen pro milionáře – i s třicetitisícovým budgetem se dá začít dělat kvalitní kolekce, která bude mít v budoucnu hodnotu. Jestli se k nám někdo zdráhá vejít ze strachu, že v galerii jde pouze o statisíce, může tento strach ihned s klidem zahodit.“

Naše srdce bije pro vaši nemovitost.

Y&T Luxury Property
www.supermaklerky.cz

TATIANA

Diverzifikovat portfolio? Dát všechny peníze do víceméně prověřeného díla? Nakoupit NFT od tu-zemských umělců, které si můžete prohlédnout ve virtuální galerii, již DSC má v metaprostoru Decentraland a provede vás po ní Trčkové avatar? Investovat do figurální malby, které galeristka věří? Rozhodnout se pro abstrakci, geometrické tvary? Způsobů je mnoho, všechny jsou správné, jsou-li správně provedeny. Obecně ale platí, že vrhnout se do tohoto dobrodružství na vlastní pěst je jako chtít projít bez zkušeného průvodce džunglí: může se vám to podařit, ale spíš ne. A ještě něco: „Tuhle jsou investice spojené s emocemi, spojené s láskou, kterou umění zaručeně probudí i v tom, kdo je na beton přesvědčen, že ne,“ tvrdí Olga Trčková.

Naprosto jistý zisk garantován není – a u čeho je? –, zato láska ano. Uznejte, který další trh vám něco takového může nabídnout?

Láska může pochopitelně vzniknout na první pohled. Zableskne se a svatá extáze vás ve vteřině přiková k zemi. Upínat se k tomu je však poněkud ošidné. Spolehlivější – a častější – je kouzlu propadat postupně. Olga Trčková provozovala v suterénu bývalé tiskárny na Václavském náměstí nekomerční galerii, když se ale pustila do ambiciózního projektu spočívajícího ve vystavování a prodeji současných umělců, uvědomovala si, že záměr má na startu naplněn z poloviny. Komunitu umělců měla, za léta v branži si ji shromáždila. Fatálně jí ale chyběli kupci čili ti, kteří by podlehlí lásce k umění. Tuhle skupinu musela vybudovat, získat, svým způsobem svést. Začala pořádat pro budoucí klientelu party, vydávat časopis, dělat Art Lovers akademii – coby „žák“ jí prošel kupříkladu finančník Marek Dospiva, majitel skupiny Penta a jeden z nejbohatších Čechů.

Úkolem, nikoli zcela snadným, bylo též vzbudit zájem o žijící umělce. Vlastnit Filu nebo Štýrského „uměli“ movití lidé i bez Trčkové, ale kupovat tvorbu

současníků? Zčásti pomohlo, že díla velkých a již zesnulých umělců jsou často zahrnuta na seznam národního kulturního dědictví, což mimo jiné znamená, že nesmí opustit republiku, to výrazně omezuje případný obchod s nimi. Podstatnější byl ale následně vylíčený aspekt, ostatně také spojený se vztahem: „S Filou nebo s Picassem už se osobně nepotkáte, kdežto dejme tomu u Martina Edera vás v Berlíně vezmu za ruku, půjdeme spolu do jeho ateliéru, v něm spatříte úžasnou sbírku černé magie, poznáte, jak fantastický je Martin člověk. A když přijedete do Prahy, klidně si s ním dáte kávu, tenhle osobní kontakt je strašně důležitý.“

Nejen z vůle Trčkové, ale právě i z té se v Česku pomalu začal rodit druh, který zde neexistoval: Homo collector, sběratel současného umění. Energická dáma tvrdí, že dnes jsou těchto sběratelů desítky a v souvislosti s tím, jak společnost obecně bohatne, blýská se nikoli malý potenciál pro rozšíření jejich počtu. Tuto „evoluci“ je třeba podpořit, galeristka a sběratelka sběratelů plánuje další akce, večírky, privátní prohlídky, na svém instagramovém účtu věnujícímu se umění má 31 tisíc followerů – jak sama v povedeném připodobnění říká, podstupuje se sběrateli jakýsi svádívaný tanec.

Ne že by ji z tohoto „tanga“ na vysokých podpatcích nikdy nebolely nohy. „Vyhoření se dostaví každého půl roku, kolikrát se záměr totálně nepodaří. Udělala jsem výstavu Radikální ženy, myslela jsem, bůhvíjak tohle téma nerezonuje, jaká to bude pecka. Neprodalo se nic, nula, přitom provozovat galerii není vůbec jednoduchý byznys: pokud například prodáme za milion, půlka jde autorovi, z druhé půlky zaplatíme nájem, elektřinu, plyn, security, kolegy, teprve první koruna nad milion dělá profit. Navíc nechceme žádné granty, člověk se už žádostí o ně dostává do zlé karmy, zatoxikuje se, třeba je nedostane a pak zjišťuje, kdo ano, začíná se zlobit na ostatní, přitom každý provozovatel galerie je sympáťák, jinde by si vydělal

pětkrát tolik. Musíme se bez grantů otáčet, ale ta radost, ta svoboda, že můžeme vystavovat, co chceme, že jsme ledborec, který do Česka přiváží špičková evropská jména... No, dělá to ten příjemný gram prestiže v hlavě.“

I když je bez grantů a i když některé projekty nevyjdou, přesto je Olga Trčková za vodou. Přejela právě Vltavu, z galerie míří domů. Od obrazů míří k obrazům, od podivných Mortimerových nohou vystavených u Staromáku k podivné Mortimerově noze v Holešovicích. Rodačka ze Slovenska, z čehož ji usvědčuje měkký akcent, který v jejích slovech vlaje jako hedvábný závoj, žije v pražské čtvrti ve zcela odlišném bytě, než byl ten panelákový v Bratislavě. V něm byla za normalizace obklopena sektorovým nábytkem a sektorovým „vkusem“, ještě dnes ji vzpomínka nutí dát si v hrůze dlaň přes ústa. Mladá slečna Olga byla uměním netknuta, ale přišla revoluce a otevřel se před ní svět, tedy i svět umění. Absolventka filozofické fakulty v Praze nastoupila ve Vídni do aukční síně Dorotheum, odtud byla ještě daleká, a přesto vcelku přímá cesta k pozici, kterou zastává teď.

Díky tomu, že se jí kdysi otevřel svět, otvírá nyní Olga Trčková dveře apartmánu v devátém patře – vstupuje do privátní galerie, a byť ji dávno důvěrně zná, zjevně se na ni těší. Začíná v ní od Adama – od Adama Štecha, jehož velkoformátovou malbu má po levé straně v předsíni, od něj teď nic nekoupíte, chystá velkou výstavu na Floridě, pak zase bude k mání, jenže už za jinou, samozřejmě znatelně vyšší cenu. „Nebo tady Jiří Georg Dokoupil,“ ukáže galeristka na amébovitě něžný obraz zavedeného výtvarníka, „vždy byl v těchto rozměrech za zhruba sedmdesát tisíc eur, nyní se právě ve vídeňském Dorotheu prodal za 265 tisíc. Hned jsem tuhle zprávu rozeslala sběratelům: Něco se děje, něco se děje!“

Když se něco děje, je dobré u toho být. A v tom nejlepším případě koupit Olze Trčkové zmrzlinu. **🍦**

O₂

Bezkonkurenčně nejrychlejší 5G

Naše mobilní síť 5G jednoznačně zvítězila v rychlostním testu ČVUT

Díky investicím skupiny PPF budujeme 5G síť s obrovskou kapacitou na vše, co přinese digitální budoucnost.

Jsme Inteligentní síť O₂.

Vítěz testu

ČVUT

PPF

Investujeme
do digitální
budoucnosti